

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Kateřiny Kozákové a Mgr. Ondřeje Hrabce ve věci

žalobce

F. N., narozený dne X

bytem X

zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně

sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti

žalovanému

Ministerstvo dopravy

sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2019, č. j. 1102/2019-160-SPR/3,

takto:

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Náhrada nákladů žalovanému **s e n e p ř i z n á v á**.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále „prvostupňový správní orgán“). Rozhodnutím prvostupňového správního orgánu ze dne 19. 2. 2018, č. j. MHMP 283332/2018, byly zamítnuty námitky žalobce proti záznamu bodů v evidenční kartě řidiče a byl potvrzen provedený záznam 12 bodů ke dni 17. 5. 2017 (dále „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Podstatnou okolností pro rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu bylo zjištění, že oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení č. j. KRPA-322621/PŘ-2014-000M11, na jehož základě byly žalobci dne 20. 8. 2014 zaznamenány 2 body, č. j. KRPA-31871/PŘ-2015-001314, na jehož základě byly žalobci dne 23. 1. 2015 zaznamenány 2 body, č. j. KRPU-213728/PŘ-2015-040613, na jehož základě byly žalobci dne 2. 10. 2015 zaznamenány 2 body, č. j. KRPA-222548/PŘ-2016-001310, na jehož základě byly žalobci dne 10. 6. 2016 zaznamenány 4 body, č. j. KRPU-42768/PŘ-2017-040606, na jehož základě byly žalobci dne 25. 2. 2017 zaznamenány 3 body a č. j. KRPU-104098/PŘ-2017-040606, na jehož základě byly žalobci dne 2. 10. 2015 zaznamenány 2 body, jsou formálně správná, neboť obsahují datum, čas, identifikační údaje přestupce, údaje o vozidle a popis jednání, kterého se žalobce v jednotlivých případech dopustil, a nabyla právní moci. Ke dni 19. 12. 2016 byly žalobci odečteny 3 body po ukončení školení bezpečné jízdy ve středisku bezpečné jízdy. Prvoinstanční správní orgán dále vyšel ze zjištění, že žalobce souhlasil s uloženými blokovými pokutami za jednotlivé přestupky, které spáchal, a ve všech případech pokutu na místě přestupku zaplatil. Svým souhlasem žalobce akceptoval, že přestupek byl spolehlivě zjištěn. O provedených záznamech 2 bodů ke dni 20. 8. 2014, 2 bodů ke dni 23. 1. 2015, 2 bodů ke dni 2. 10. 2015, 4 bodů ke dni 10. 6. 2016, 3 bodů ke dni 25. 2. 2017 a 2 bodů ke dni 17. 5. 2017 na základě došlých oznámení nevznikly žádné pochybnosti a nebyl proto důvod vyžadovat další důkazy prokazující skutečnosti v oznámení uvedené. K poukazu zmocněnce žalobce na to, že byl podán podnět k zahájení přezkumného řízení o uložení blokové pokuty podle § 48 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „správní řád“), uvedl, že toto podání nelze považovat za překážku v řízení o námitkách proti záznamu o dosažení bodů v registru řidičů, ani za předběžnou otázku ve smyslu § 57 správního řádu. Jedná se o dvě rozdílná řízení, probíhající nezávisle na sobě a ve věci viny za protiprávní jednání již bylo pravomocně rozhodnuto. Pokud by orgán policie blokové řízení zrušil, byl by prvoinstanční správní orgán o této skutečnosti informován. K žádné takové skutečnosti ovšem nedošlo. Dále poukázal na to, že správní orgán, který vede registr řidičů, má zákonnou povinnost záznam bodů provést, nepřísluší mu úvaha o tom, zda odpovídající počet bodů zaznamená či nikoli. Ve věci rozsahu řízení o námitkách poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) z 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, a doplnil, že v případě, že žalobce nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením a dovolává se jejich změny, nelze tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách proti záznamu bodů, neboť již směřují proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným orgánem. Změna záznamu bodu může proběhnout pouze po pravomocném zrušení tohoto rozhodnutí.

3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí závěry prvoinstančního správního orgánu potvrdil, pouze v části odůvodnění (bod 6) opravil datum vydání blokové pokuty uvedené v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení č. j. KRPÚ-104098/PŘ-2017-040606 na den 17. 5. 2017 namísto původně uváděného data 2. 10. 2015. Dále uvedl, že dne 24. 5. 2017 bylo žalobci doručeno oznámení o zápisu 12 bodů v bodovém hodnocení a výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Dne 25. 5. 2017 podal zmocněnec žalobce námitku proti záznamu v registru řidičů podle ust. § 123f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů silničního zákona (dále „silniční zákon“). Prvoinstanční správní orgán vyrozuměl žalobce o možnosti seznámit se se spisovým materiálem, žalobce ani jeho zástupce této možnosti nevyužili. Dne 9. 6. 2017 zmocněnec žalobce požádal o přerušení řízení o námitkách na dobu 90 dnů z důvodu podaného podnětu k přezkumu ve věci přestupku žalobce ze dne 17. 5. 2017 a ze dne 25. 2. 2017. Správní orgán I. stupně vydal dne 20. 6. 2017 usnesení č. j.: MHMP 1005507/2017, kterým přerušil řízení o námitkách na dobu nezbytně nutnou, nejdéle však do dne 30. 9. 2017. Sdělením ze dne 29. 1. 2018 prvostupňový správní orgán žalobci prostřednictvím zmocněnce sdělil, že bude v řízení o námitkách pokračováno. Dne 12. 3. 2018 podal žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, které doplnil dne 30. 3. 2018. V odvolání namítl, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu vad ve výrokové části, výrok nereflexuje průběh řízení a celkový stav věci, prvostupňový správní orgán se nezabýval způsobilostí podkladů pro vydání rozhodnutí, neboť při svém rozhodování nemůže vycházet pouze z oznámení o uložení blokové pokuty, ale musí detailně posoudit jednotlivé pokutové bloky a rozhodnutí, k nimž se předmětná oznámení vztahují, rovněž se nezabýval návrhy žalobce. Dále popsal chyby v údajích v jednotlivých pokutových blocích. Žalovaný uvedl, že v řízení nedošlo k žádnému krácení procesních práv žalobce, správnosti prvoinstančního rozhodnutí přisvědčil i z hmotněprávní stránky.
4. Námitku žalobce, že prvoinstanční správní orgán si nevyžádal kopie pokutových bloků, posoudil jako nedůvodnou, když žalobce v řízení před tímto orgánem neuvedl žádnou pochybnost, kterou by byl prvoinstanční správní orgán povinen se zabývat, přičemž ne každé zpochybnění údajů v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení nutně vede k povinnosti správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené (v této souvislosti též odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-82). Jelikož žalobce zpochybnil **náležitosti pokutových bloků až v podaném odvolání, nebyl prvoinstanční správní orgán povinen je obstarávat, neboť již bylo vydáno meritorní rozhodnutí a pro řízení o námitkách je plně uplatnitelná zásada koncentrace řízení** (k tomu odkázal na rozsudek NSS č. j. 8 As 186/2016 – 35). Pro úplnost svého rozhodnutí žalovaný odkázal na rozsudky NSS ze dne 6. 7. 2018, č. j. 10 As 141/2018-40, a ze dne 3. 1. 2019, č. j. 8 As 77/2018-47, které se vyjadřují k neustále se opakujícím shodným námitkám zmocněnce žalobce ve vztahu k formálním nedostatkům pokutových bloků.
5. Žalovaný dále uvedl, že v předmětném řízení o námitkách je prvoinstanční správní orgán oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam v registru řidičů, zda tento záznam byl proveden zcela v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání obsaženého v příloze k silničnímu zákonu. Poukázal na zásadu presumpce správnosti a zákonnosti aktů veřejné moci a uzavřel, že v daném případě byly podklady shledány způsobilými pro záznam v registru řidičů. Oznámení o uložení blokové pokuty založená ve správní spise

jsou dostatečně přesná, identifikují žalobce jako přestupce, označují místo a čas spáchání přestupků, specifikují, jakého přestupkového jednání se žalobce dopustil, uvádí, k porušení jakého ustanovení silničního zákona tím došlo, a že mu za tato jednání byly uloženy pokuty.

6. Žalovaný uzavřel, že ani námitka týkající se vady výrokové části není důvodná, ve výroku rozhodnutí je určité vymezení mimo jiné předmět řízení, to znamená, že je z něj seznatelné, jaké námitky byly zamítnuty. Nezpochybnitelně je zde uveden i účastník řízení a jeho zmocněnec. Rozhodnutí je v této části bezpochyby přezkoumatelné a v tomto směru i zcela zákonné. Opravený údaj se týkal zjevné chyby v psaní, když při písemném vyhotovení svého rozhodnutí prvoinstanční správní orgán překopíroval popis uložené blokové pokuty ze dne 2. 10. 2015, která byla uložena za stejný přestupek jako dne 17. 5. 2017, nicméně při konkretizaci údajů z této uložené pokuty dne 17. 5. 2017 opominul změnit i údaj o dni uložení této pokuty.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

7. V první *žalobní námitce* (uvozené slovy „*Nerespektování odvolacích důvodů*“) žalobce namítal, že žalovaný zcela ignoroval předložené důkazní prostředky. Žalobce uvedl, že přílohou doplněného odvolání bylo i rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, ze kterého je zcela zřejmé, že je běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje jednoznačně vyplývá, že se odvolací orgán zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí (v blokových řízeních) a také, že jednotlivá rozhodnutí (v blokových řízeních) po posouzení označil za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z dalších rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ve věcech shodných či obdobných - rozhodnutí ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, a ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014 - vyplývá ustálenost praxe odvolacího správního orgánu, a to především ve skutečnosti, že odvolací správní orgán se zabývá způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na základě nichž jsou zaznamenávány body, kdy toto činí zejména na základě podaného odvolání, kdy odvolatel provedení takového posouzení požaduje a na možnou nezpůsobilost podkladů ve svém odvolání upozorňuje.
8. Žalobce v této souvislosti namítl porušení zásady legitimního očekávání, podle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Tato zásada se de iure týká sice vždy jednoho konkrétního správního orgánu, ovšem v případě orgánů veřejné moci, jakými jsou krajské úřady, kterých existuje na území České republiky pouze třináct, se žalobce domnívá, že i zde by měla existovat ustálená či alespoň obdobná praxe při posuzování věcí shodných či obdobných. Ačkoliv v českém právním systému neexistuje zvykové právo (*precedens*), užívání zásady legitimnosti jej de facto zavádí. Dle žalobce není přípustné, aby totožný správní orgán pouze v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně. Tím by byla dotčena rovnost účastníků před zákonem, kdy tato rovnost je narušována pouze na základě místní příslušnosti k danému správnímu orgánu. V této souvislosti žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2019 č. j. 1 As 353/2018-52, podle kterého by se správní orgány měly v průběhu řízení zabývat způsobilostí a

formální správností jednotlivých podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče.

9. Ve druhé žalobní námitce (uvozené slovy „*Nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů*“) žalobce namítal nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Dle žalobce nemůže být oznámení policie dostatečným podkladem pro zápis bodů a musí být porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká. V pokutových blocích série HG/2014 číslo bloku G 1498901 a série GF/25013 číslo bloku F 0832677 nebyl dostatečně individualizován skutek, zatímco na pokutovém bloku série FC/2013 číslo bloku C1404971 byly dodrženy všechny náležitosti. Z rozhodnutí mají být zřejmé údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, dále čeho se přestupce dopustil a jakou povinnost stanovenou zákonem porušil. V posuzované věci není z popisu skutku zřejmé, jakého konkrétního protiprávního jednání se žalobce dopustil, když (i) v případě porušení povinnosti dodržovat maximální rychlost v obci (mimo obec) přestupkové jednání nevyplývá z popisu „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec), (ii) v případě porušení povinnosti nedržet za jízdy v ruce či jinak manipulovat s telefonním přístrojem není z podkladového rozhodnutí zřejmé, zda přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a dopustil se jí jako řidič motorového vozidla, a tedy že pouze netelefonoval např. se sadou hands-free a (iii) v případě nezastavení na signál stůj není podkladového rozhodnutí zřejmé, zda přestupce porušil tuto povinnost a skutečně se přestupku dopustil tím že nerespektoval pokyn stůj, nikoli „jel na červenou“. Žalobce se neztotožňuje s argumentací žalovaného, že přestupce dal svým podpisem pokutového bloku souhlas s tímto druhem řízení a odpovídá za správnost rozhodnutí.
10. Žalobce dále uvedl konkrétní výtky k pokutovým blokům ze dne 20. 8. 2014, 23. 1. 2015, 2. 10. 2015, 10. 6. 2016, 25. 2. 2017 a 17. 5. 2017. Ke všem uvedeným pokutovým blokům žalobce namítl, že v nich není přesně zjištěna osoba přestupce, když požadované údaje jsou částečně nečitelné či nejsou přesně vypsány. Žalobce rovněž nepovažuje ověření totožnosti za dostatečné. V pokutových blocích navíc není přezkoumatelným způsobem uvedena doba spáchání přestupku, když údaje o datu a čase spáchání přestupku nejsou uvedeny nebo jsou nečitelné. Dále není v rozhodnutích jednoznačně stanoveno místo spáchání přestupku, když název obce je uveden v nesrozumitelné zkratce. Z popisu přestupkového jednání nevyplývá jednoznačná skutková podstata popsání jednání, ani její jednoznačné propojení s povinností stanovenou zákonem, jenž měl být porušen. Právní kvalifikace je rovněž zapsána zkratkou, ze zápisu tak pouze vyplývá porušení § 18 či § 22 či § 7, ovšem již ne jakého bodu či písmena, není zřetelná ani výše sankce. Žalobce dále namítl, že v pokutových blocích není jednoznačně zaznamenáno místo, kde bylo napadené rozhodnutí vydáno a není přezkoumatelné, zda jsou zde uvedeny veškeré požadované údaje o oprávněné osobě, která měla rozhodnutí vydat. Data vyhotovení a převzetí rozhodnutí účastníkem jsou uvedena tak, že znemožňují přezkoumatelnost daného rozhodnutí. Navíc z rozhodnutí není zřetelný podpis účastníka.
11. Žalobce zpochybňuje způsobilost pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, neboť přestupky nejsou jako konkrétní a individualizované jednání vůbec vymezeny. Odkázal přitom na rozsudek NSS č. j. 4 As 127/2014-39.
12. Žalovaný ve vyjádření ze dne 24. 9. 2019 s podanou žalobou nesouhlasil a zrekapituloval průběh správního řízení.

13. V souvislosti s námitkovým řízením žalovaný uvedl, že obstarané podklady pro záznam bodů jsou dostatečné, přičemž žalobci se nepodařilo tyto podklady věrohodně zpochybnit. Dále poukázal na to, že žalovanému je z úřední činnosti známo, že podané odvolání obsahuje tzv. typizované námitky, kdy jsou zpochybňovány formální náležitosti jednotlivých pokutových bloků či rozhodnutí. I v této žalobě jsou na straně 3 pod bodem b) uvedena čísla pokutových bloků, jež jsou zcela shodná s čísly uvedenými v žalobě u Městského soudu v Praze, vedené pod č. j. 5 A 235/2018 či č. j. 3 A 243/2018, přičemž uváděná čísla pokutových bloků nejsou vůbec součástí spisové dokumentace a s případem žádným způsobem nesouvisí. Dále uvedl, že právní zástupce žalobce vystupuje v obrovském množství obdobných řízení, kdy i z podané žaloby je zřejmé, že pouze „zkopíruje“ žalobní námitky.
14. Dále poukázal na skutečnost, že řízení o námitkách není sankčním správním řízením, a proto je na něj plně uplatnitelná zásada koncentrace řízení (k tomu odkázal na rozsudek NSS č. j. 8 As 186/2016-35). Žalobce po celou dobu v řízení vedeném v prvním stupni nenamítal žádné formální nedostatky pokutových bloků, pouze obecně zpochybňoval jejich způsobilost pro záznam bodů, a poté až v podaném odvolání tyto nedostatky podrobněji specifikoval, nicméně shodným způsobem jako v případě jiných odvolacích řízení či soudních sporů. Tyto důvody mu nicméně musely být známy už v průběhu řízení před prvoinstančním správním orgánem, když v té době podával podnět k zahájení přezkumu ve věci blokových pokut, jak sám uváděl. I přes tuto zásadu žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal na bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se zabývá nedostatky pokutových bloků, jedná se o případy, ve kterých taktéž vystupuje pan JUDr. Bechyně jako zástupce, přičemž vzhledem k charakteru námitek, jež jsou stále téměř shodné, jsou dané rozsudky na věc plně aplikovatelné. Žalovaný v této souvislosti odkazuje na závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 1. 2019, č. j. 8 As 77/2018-77, ve kterém NSS ani nepovažoval za přínosné opakovat námitky vznesené žalobcem a vypořádal je pouze zevrubně, přičemž dospěl k závěru, že námitky opakovaně vznášené žalobcem nemohou uspět.
15. Závěrem svého vyjádření žalovaný uvedl, že žalobní námitky jsou téměř totožné s odvolacími námitkami, a proto ve zbytku odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

III.

Posouzení žaloby

16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a předchozí správní řízení v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění rozhodném (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba není důvodná.
17. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož účastníci s tímto rozhodnutím souhlasili. Soud si je vědom toho, že žalobce v žalobě požadoval provést k důkazu listiny, které do spisu doložil. Postupoval proto dle rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014 – 48, jehož právní věta zní: „[n]avrhně-li účastník v řízení o žalobě provedení důkazů před správním soudem dle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s., nelze takový návrh považovat za nesouhlas

s rozhodnutím bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.“; soud tedy v případě, kdy účastníci souhlasí s rozhodnutím ve věci bez nařízení ústního jednání, nemá automaticky, i když účastníci navrhnou provedení důkazů v podáních, dovozovat jejich vůli ke konání ústního jednání, ale pokud soud nehodlá vyhovět návrhům účastníka na provedení důkazů pak: „... v rozhodnutí meritorním je povinen vysvětlit a odůvodnit, proč důkazním návrhům nevyhověl.“. V nyní posuzovaném případě žalobce navrhl v žalobě provést k důkazu následující listiny: rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014 a rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014; blokovou pokutu série HG/ 2014 č. bloku G 1498901, blokovou pokutu série GF/ 2013, č. bloku F 0832677, blokovou pokutu série FC / 2013, č. bloku C 1404971. Část těchto důkazů (rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje) soud zamítl z důvodu, že samy o sobě nemohou být způsobilé prokázat tvrzení žalobce o porušení práva na legitimní očekávání, když mají prokazovat správní praxi pouze jednoho ze čtrnácti žalovanému podřízených krajských úřadů. Provedení důkazu pokutovými bloky série HG, GF a FC pak soud zamítl z důvodu jejich nerelevantnosti, když byly vydány jiné fyzické osobě a s projednávanou věcí nijak nesouvisí. Pokud jimi žalobce namítá nedostatečnou individualizaci skutku, soud odkazuje na dále provedené vypořádání druhé žalobní námitky.

18. Ze správního spisu soud zjistil nad rámec již rekapitulovaného řízení v napadeném rozhodnutí následující podstatné skutečnosti:
19. Součástí správního spisu jsou oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, konkrétně:
 - a) oznámení o uložení pokuty řidiči v blokovém řízení ze dne 22. 8. 2014, č. j. KRPA-322621/PŘ-2014-000M11, za přestupek spáchaný dne 20. 8. 2014, spočívající v tom, že řidič držel při řízení hovorové zařízení (telefon) v ruce; tímto jednáním došlo ke spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. silničního zákona
 - b) oznámení o uložení pokuty řidiči v blokovém řízení ze dne 26. 1. 2015, č. j. KRPA-31871/PŘ-2015-001314 za přestupek spáchaný dne 23. 1. 2015, spočívající v tom, že za jízdy držel v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení: při řízení vozidla držel v levé ruce u levého ucha mobilní telefon a telefonoval; tímto jednáním došlo ke spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1. silničního zákona
 - c) oznámení o uložení pokuty řidiči v blokovém řízení ze dne 5. 10. 2015, č. j. KRPU-213728/PŘ-2015-040613 za přestupek spáchaný dne 2. 10. 2015, spočívající v tom, že za jízdy držel v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení; tímto jednáním došlo ke spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1. silničního zákona
 - d) oznámení o uložení pokuty řidiči v blokovém řízení ze dne 10. 6. 2016, č. j. KRPA-222548/PŘ-2016-001310 za přestupek spáchaný dne 10. 6. 2016, spočívající v tom, že dne 10. 6. 2016 v 00:15 řídil MV RZ: X, kdy při jízdě neoznačenou křižovatkou nedal přednost vozidlům přijíždějícím zprava a porušil tím § 22 odst. 2 silničního zákona
 - e) oznámení o uložení pokuty řidiči v blokovém řízení ze dne 27. 2. 2017, č. j. KRPU-42768/PŘ-2017-040606 za přestupek spáchaný dne 25. 2. 2017, spočívající v tom, že

překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem v obci o 20 km/h a více; tímto jednáním došlo ke spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm.

f) bod 3. silničního zákona

e) oznámení o uložení pokuty řidiči v blokovém řízení ze dne 18. 5. 2017, č. j. KRPU-104098/PŘ-2017-040606 za přestupek spáchaný dne 17. 5. 2017, spočívající v tom, že za jízdy držel v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení; tímto jednáním došlo ke spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1. silničního zákona

Samotné pokutové bloky nejsou v předloženém spisu obsaženy.

20. Dne 24. 5. 2017 bylo žalobci doručeno oznámení o zápisu 12 bodů v bodovém hodnocení a výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění, proti kterému žalobce, prostřednictvím svého zástupce, podal dne 29. 5. 2017 námitky podle § 123f odst. 1 silničního zákona. V námitkách vyslovil nesouhlas s veškerými provedeným záznamy bodů v registru řidičů a navrhl „*doplnění dokazování o doplnění spisového materiálu o způsobilé podklady, tedy rozhodnutí, kterými měl být účastník uznán vinným z předmětných přestupků*“.
21. V doplnění odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalobce prvoinstančnímu správnímu orgánu vytkl zvolený způsob popisu skutku, ze kterého není jednoznačně zřejmé, k jakému překročení rychlosti došlo či zda přestupce porušil povinnost nedržet za jízdy v ruce či jinak manipulovat s telefonním přístrojem za jízdy a dopustil se jí jako řidič motorového vozidla. Dále se vyjádřil k jednotlivým pokutovým blokům, na jejichž základě byla vystavena oznámení o uložení blokové pokuty, a těmto /stejně jako v žalobě/ v jednotlivých kolonkách č. 1-9 vytkl, že neobsahují přesné uvedení osoby přestupce, doby spáchání, právní kvalifikace přestupkového jednání, zřetelnost výše uložené sankce, místo vydání bloku, nezřetelnost podpisu, příp. nečitelnost těchto údajů, jejich zkratkovitost a strohost. Žalobce uvedl, že jsou namísto důvodné pochybnosti o způsobilosti jednotlivých pokutových bloků jako podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče, které prvoinstanční správní orgán naprosto nebral v potaz a ani se s nimi v rámci meritorního rozhodnutí nevypořádal.
22. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy v relevantním znění pro tuto věc:
23. Dle § 123b odst. 1 silničního zákona řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin nebo jehož trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno nebo u něhož bylo rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání, a přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku anebo trestný čin, za který mu byl uložen trest nebo pro nějž bylo trestní řízení vedeno, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamenaná v registru řidičů stanovený počet bodů.
24. Dle § 123b odst. 2 silničního zákona záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí

o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno a) oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, (...).

25. Dle § 123c odst. 1 silničního zákona příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností zaznamenává řidičem dosažený počet bodů pouze do celkového počtu 12 bodů.
26. Dle § 123c odst. 3 silničního zákona příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, neprodleně písemně nebo elektronickou cestou oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno.
27. Dle § 123f odst. 1 silničního zákona nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.
28. Dle § 123f odst. 2 silničního zákona shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče.
29. Dle § 123f odst. 3 silničního zákona shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.
30. Dle § 82 odst. 4 správního řádu k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.
31. Soud o věci uvážil takto:
32. V *první žalobní námitce* žalobce argumentoval tím, že žalovaný ignoroval předložené důkazní prostředky a zdůraznil, že správní orgány by měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně, tj. v souladu se zásadou legitimního očekávání; přitom poukázal na tři rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje.
33. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 5. 2018, č. j. 6 As 377/2017 - 57 vypořádával argumentačně totožnou námitku formulovanou týměž advokátem ve skutkově obdobné věci. Zde konstatoval, že „*správní praxí zakládající legitimní očekávání se dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, č. 1915/2009 Sb. NSS, rozumí „ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů.“*“ Jak dále Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku vyložil, správní praxe opírající se o nezákonný výklad nemůže zpravidla založit legitimní očekávání u adresátů správy, že tak bude setrvale postupováno i do budoucna. Pokud tedy různé správní orgány

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

postupovaly nezákonně a navzájem odlišně, nejednalo se o setrvalou správní praxi a tedy způsobitou založit legitimní očekávání pro řízení vedené jiným krajským úřadem či u žalovaného. I kdyby tak Krajský úřad Moravskoslezského kraje skutečně v některých svých rozhodnutích ve věcech námitek proti záznamu bodů v registru řidičů v plném rozsahu přezkoumával zákonnost původních rozhodnutí o přestupcích, jak žalobce naznačuje, nejednalo by se o setrvalou správní praxi žalovaného (či jemu podřízených krajských úřadů), když různé prvoinstanční správní orgány ve skutkově i právně obdobných věcech postupovaly odlišně. V odst. [28] citovaného rozhodnutí Nejvyšší správní soud navíc dovozuje, že žalobcem prezentovaný závěr Krajského úřadu Moravskoslezského kraje z rozhodnutí ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014 neodpovídá zcela skutečnosti, když uvádí, že „z předloženého rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, nevyplývá, že by tento úřad rozhodoval způsobem, který je prezentován v kasační stížnosti“.

34. K dílčí námitce, že žalovaný postupoval procesně vadně, když v napadeném rozhodnutí ignoroval žalobcem předložená rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (rozhodnutí ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, rozhodnutí ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014 a rozhodnutí ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014) soud předně uvádí, že ze správního spisu nevyplývá, že by tato rozhodnutí byla žalobcem v odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu ze dne 10. 4. 2018 (či v jeho doplnění ze dne 15. 5. 2018) zmíněna nebo dokládána. V usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 – 62, č. 1742/2009 Sb. NSS konstatoval, že „žalobce je oprávněn uplatnit v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné, bez ohledu na skutečnost, že některé z nich neuplatnil v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl.“ (...) „Žalobce zajisté nemůže účinně zpochybňovat zákonnost postupu žalovaného správního orgánu a vytýkat mu jako procesní vadu, že se nevypořádal se skutečnostmi či právními námitkami, které ve správním řízení neuvedl nebo které uplatnil opožděně, může však bez omezení namítat nesprávné právní posouzení věci, k němuž žalovaný svým postupem dospěl“. Na citované rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyšší správní soud navazuje i v dalších rozhodnutích, např. v rozhodnutí 18. 7. 2018, č. j. 10 As 136/2018, kde v odst. [19] konstatuje „NSS dává stěžovateli za pravdu, že se nemusel k otázce (ne/aplikace) § 12 odst. 4 vyhlášky č. 92/2008 Sb. vyslovovat již jen proto, že žalobkyně tímto ustanovením v odvolání vůbec neargumentovala. NSS zdůrazňuje, že správnímu orgánu nelze vyčítat, že se výslovně nevypořádal s úvahou, kterou odvolatel vůbec neargumentoval. Jak vysvětlil již rozšířený senát, „žalobce je oprávněn uplatnit v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné, bez ohledu na skutečnost, že některé z nich neuplatnil v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl. [...] Žalobce zajisté nemůže účinně zpochybňovat zákonnost postupu žalovaného správního orgánu a vytýkat mu jako procesní vadu, že se nevypořádal se skutečnostmi či právními námitkami, které ve správním řízení neuvedl nebo které uplatnil opožděně, může však bez omezení namítat nesprávné právní posouzení věci, k němuž žalovaný svým postupem dospěl“ (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62, č. 1742/2009 Sb. NSS, shodně usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS, bod 38, zvýraznění doplnil NSS). Pokud tedy žalobce uplatní v žalobě právní argumentaci, kterou neuplatnil v řízení před správním orgánem, musí se s ní vypořádat krajský soud, aniž by tuto povinnost zpětně přenášel na správní orgán (srov. k tomu např. rozsudek ze dne 15. 9. 2010, č. j. 1 Afs 31/2010-89, body 24 a 25).“ Aplikováno na

posuzovanou věc, jelikož žalobce v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí předmětnými rozhodnutími Krajského úřadu Moravskoslezského kraje neargumentoval, ani je nedokládal, žalobní námitka směřující do vady procesního postupu žalovaného spočívajícího v tom, že žalovaný tyto důkazní prostředky v napadeném rozhodnutí ignoroval, nemůže být důvodná.

35. Stejně tak nelze přehlédnout, že žalovaný je ústředním orgánem státní správy ve smyslu § 1 bodu 13 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, zatímco Krajský úřad Moravskoslezského kraje je orgánem vyššího územně samosprávného celku – kraje podle § 67 zákona č. 129/2000 Sb., krajské zřízení, který je při výkonu přenesené působnosti v oblasti silniční dopravy podřízen také metodické činnosti žalovaného (viz § 30 krajského zřízení). Žalovaný tedy nemůže být jako nadřízený orgán krajských úřadů vázán jejich správní praxí při výkonu přenesené působnosti v oblasti silniční dopravy. Naopak úkolem žalovaného je sjednocovat praxi jemu podřízených správních úřadů.
36. První žalobní námitku proto soud neshledal důvodnou.
37. Žalobce v *druhé žalobní námitce* namítl nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů a v obecné rovině uvedl, že podklad je nezpůsobilý v případě, pokud z něj není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit. Toto své tvrzení pak blíže rozvedl na příkladu, že (i) v případě překročení nejvyšší povolené rozhodnutí přestupkové jednání nevyplývá z užívaného popisu „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec), (ii) v případě porušení povinnosti nedržet za jízdy v ruce či jinak manipulovat s telefonním přístrojem není rozhodně dostatečným popisem přestupku formát „telefonování za jízdy aj.“, když z něj není zřejmé, zda přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a dopustil se jí jako řidič motorového vozidla, a tedy že pouze netelefonoval např. se sadou hands-free, (iii) v případě nezastavení na signál stůj, není dostatečným popisem přestupku formát „jízda na červenou aj.“ když z něj není zřejmé, zda přestupce porušil tuto povinnost a skutečně se přestupku dopustil tím že nerespektoval pokyn stůj, nikoli „jel na červenou“. Všem blokovým pokutám (jde o pokutové bloky ze dne 20. 8. 2014, 23. 1. 2015, 2. 10. 2015, 10. 6. 2016, 25. 2. 2017 a 17. 5. 2017) pak vytkl shodné formální nedostatky v kolonkách 1 až 9, které spočívají v (i) nedostatečném zjištění osoby přestupce (údaje jsou částečně nečitelné, chybí rodné číslo a datum narození), (ii) nedostatečném zjištění přesné doby spáchání přestupku (nejsou uvedeny údaje o datu a čase spáchání přestupku), (iii) neuvedení místa spáchání přestupku (název obce je uveden v nesrozumitelné zkratce), (iv) neurčitěm popisu přestupkového jednání (nevyplývá z něj jednoznačná skutková podstata popsání jednání, ani její jednoznačné propojení s povinností stanovenou zákonem, jenž měl být porušen), (v) zkratkovitěm uvedení právní kvalifikace (porušení § 18, § 22, § 7, ovšem již ne jakého bodu či písmena), (vi) zřetelná není ani výše sankce, (vii) chybí zřetelné zaznamenání místa vydání rozhodnutí a údaje o osobě, která je vydala, (viii) data vyhotovení a převzetí jsou uvedena nepřezkoumatelně a (ix) z rozhodnutí není zřetelný podpis účastníka konkrétních blokových pokut.
38. Předně je nutno konstatovat, že ustálená judikatura správních soudů, z níž je třeba v nyní projednávané věci vycházet, důsledně rozlišuje na jedné straně řízení o jednotlivých přestupcích (v podobě blokového či standardního řízení o přestupku) dle zákona o přestupcích oproti řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů dle silničního zákona. Předměty těchto řízení jsou zcela odlišné. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností je v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v

registru řidičů oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 silničního zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k silničnímu zákonu. Správní orgán v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné, zákonné a nezměnitelné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008-128, č. 1815/2009 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 22. 5. 2008, č. j. 6 As 45/2005-188).

39. V námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů tak řidič může uplatňovat jednak výhrady proti postupu samotného správního orgánu provádějícího záznam bodů v registru řidičů, tak proti postupu orgánu, jenž přestupek do registru řidičů nahlásil. V této souvislosti může namítající tvrdit, že za daný přestupek nikdy postižen nebyl (pokutový blok neexistuje, je nicotný), či pokutový blok nemůže mít právní účinek spočívající v záznamu bodů (např. na něm není uvedena skutková podstata, za kterou byl přestupce postižen), případně jiné vady (neuvedení místa spáchání přestupku). Namítající může i namítat, že oznámení o přestupku se v podstatných bodech liší od pokutového bloku. Konkrétními náležitostmi pokutového bloku ve vztahu k jeho způsobilosti být podkladem pro záznam bodů, se NSS dále zabýval v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20. Dovodil, že formální či obsahové nedostatky bloku ne vždy způsobují jeho nezpůsobilost být podkladem pro záznam bodů. Za pravomocný, a tedy ani za způsobilý být podkladem pro zápis bodů do registru, nelze považovat např. pokutový blok, na kterém chybí podpis přestupce. Bez vlivu na způsobilost bloku být podkladem pro zápis bodů jsou pak následující vady: ověření totožnosti přestupce nesprávným způsobem, chybně uvedené datum narození přestupce, chybějící poučení o způsobu placení pokuty, chybějící či nečitelný podpis policisty a podobně (srov. k tomu již citovaný rozsudek NSS ze dne 8. 11. 2017, č. j. 10 As 3/2017-34). V rozsudku ze dne 18. 4. 2018, č. j. 6 As 360/2017-21, Nejvyšší správní soud dovodil, že ke zpochybnění oznámení o přestupku nepostačují ani námitky, že pokutový blok je nesrozumitelný, neboť v něm „*nebyl dostatečně popsán skutek, jehož se žalobce měl dopustit, a ani nebyla jednoznačně uvedena jeho právní kvalifikace.*“ V rozsudku ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011, NSS vytkl žalobci, že jeho námitky (přestupků si není vědom) jsou příliš obecné a měl by je více konkretizovat, v rozsudku ze dne 29. 3. 2017, č. j. 8 As 186/2016-35 dovodil, že tvrzení by měla být podpořena i důkazy.
40. Z uvedeného tak vyplývá, že správní orgán je povinen zabývat se určitými formálními náležitostmi pokutového bloku, pokud je žalobce konkrétně namítá (případně prokazuje) a pokud mohou zpochybnit způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů do registru. K tomu soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, č. 2145/2010 Sb. NSS, v němž se NSS zabýval povahou a důkazní relevancí oznámení o uložení pokuty za přestupek. NSS tehdy konstatoval, že „*oznámení je pouze úředním záznamem o tom, že byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal. Takové oznámení poskytuje správnímu orgánu určitou informaci o věci, nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu je třeba v takovém případě*

vyžádat proto další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, např. v podobě příslušných částí pokutového bloku, které by prokázaly, že přestupek byl s účastníkem v blokovém řízení skutečně projednán, a tedy že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů. Přitom nikoli každé zpochybnění údajů zakládá povinnost správního orgánu, aby si vyžádal další listiny, které by tyto údaje prokazovaly. Je totiž třeba rozlišovat případy, kdy je námitka řidiče vyjádřena jen obecně, od případů, kdy řidič uvede i další skutečnosti, které jeho tvrzení blíže specifikují. Správní orgán totiž musí posuzovat jak kvalitu tvrzení řidiče, tak kvalitu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení“ (rozsudek NSS ze dne 4. 1. 2012, čj. 3 As 19/2011-74).

41. V nyní posuzovaném případě žalovaný rozhodl toliko na základě oznámení o uložení pokut, podkladovou dokumentaci si neobstaral, neboť dospěl k závěru, že zde zaznamenané údaje nebyly v řízení zpochybněny, neboť námitky proti obsahu pokutových bloků byly podány opožděně. Tuto argumentaci je třeba odmítnout, neboť v judikatuře Nejvyššího správního soudu je již zcela ustálen názor, že námitkové řízení lze podřadit pod řízení, v nichž správní orgán ukládá povinnost z moci úřední a pro toto řízení je tedy koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu vyloučena. Žalovaným citovaný rozsudek osmého senátu NSS ze dne 29. 3. 2017, č. j. 8 As 186/2016-35, představuje zcela ojedinělé rozhodnutí nezpůsobilé změnit dosavadní judikaturu Nejvyššího správního soudu, vyjádřenou v rozsudku č. j. 4 As 102/2013-38, jehož právní věta, která zní: „*V řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů e smyslu § 123f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, je vyloučena koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu z roku 2004*“ je zařazená v evidenci judikatury (srov. též rozhodnutí rozšířeného senátu NSS z 23. 4. 2021, č. j. 6 As 174/2019-35, v němž rozšířený senát zcela jednoznačně konstatoval, že není sporu o závěru, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů se neuplatní zásada koncentrace).
42. K argumentu, že námitky žalobce nebyly způsobilé zpochybnit posuzovaná oznámení o uložení pokut, neboť byly obecného charakteru, typizované a šablonovité, soud uvádí následující. Žalobce jak ve svém odvolání, tak v podané žalobě uplatnil proti šesti pokutovým blokům v zásadě totožné námitky, které jsou sice na první pohled vcelku podrobné a konkrétní, nicméně při jejich bližším prozkoumání se ukazuje, že tomu tak ve skutečnosti není. Žalobce šablonovitě pokutové bloky napadá sérií standardizovaných námitek, které zřejmě reflektují obvyklé nedostatky, kterých se policisté při vyplňování příkazových bloků dopouštějí a z nichž některé již v minulosti byly negativně reflektovány v judikatuře správních soudů. Přístup žalobce je tedy zřejmě založen na úvaze, že pokud vznese veškeré námitky, které si lze v obdobném typu případů představit, tak možná s některou z nich bude úspěšný. Stejně tak žalobce standardně ve svých žalobách argumentuje konkrétními pokutovými bloky, a to blokem ze série GF/2013, č. bloku G 1498901, blokem série GF/2013, č. bloku F 0832677 a blokem ze série FC/2013, č. bloku C1404971, kterými byly uděleny pokuty osobám odlišným od žalobce, aniž by současně uvedl, jak konkrétně tyto bloky souvisí s projednávanou věcí.
43. Městskému soudu je známo z jeho úřední činnosti, že se jedná o obvyklou procesní strategii právního zástupce žalobce, který obdobný typ standardizovaných či šablonovitých námitek užívá v řadě obdobných případů (např. ve věcech vedených pod sp. zn. 8 A 110/2019, 17 A 22/2019 či 9 A 74/2019).
44. Právě v posledně jmenované věci, Nejvyšší správní soud v rámci kasačního přezkumu ve svém rozsudku ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019-44, konstatoval (vytučnění přidáno):

„Jak uvedl rozšířený senát v usnesení č. j. 6 As 174/2019 - 35, judikatura Nejvyššího správního soudu je jednotná v názoru, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů podle § 123f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), je vyloučena koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu (viz například rozsudky ze dne 24. října 2013 č. j. 4 As 102/2013 - 38 a ze dne 26. února 2020 č. j. 7 As 432/2018 - 21). Rozsudek ze dne 29. března 2017 č. j. 8 As 186/2016 - 35, na který odkazoval stěžovatel, je v tomto směru ojedinělým rozhodnutím, které konstatuje opačný názor bez jakéhokoli odůvodnění a mimo vlastní rozhodovací důvody (jde tedy o exces, vybočení z jinak ustálené judikatury, shodně srov. citovaný rozsudek č. j. 7 As 432/2018 - 21). [13] Stěžovatel však své rozhodnutí nezaložil pouze na nesprávném názoru, že pokud žalobce nevznesl výhrady proti pokutovým blokům v prvostupňovém řízení, nemůže tak již s ohledem na koncentraci řízení učinit ani v odvolání, nýbrž rovněž konstatoval, že žalobcovy námitky jsou typizované a žalobcův zástupce JUDr. Bechyně je uplatňuje neustále dokola bez ohledu na konkrétní případ. Nejvyšší správní soud v tomto směru stěžovateli přisvědčuje a konstatuje, že na základě tohoto důvodu stěžovatelovo zamítavé rozhodnutí o odvolání žalobce ob stojí. [14] Jak uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 4. ledna 2012 č. j. 3 As 19/2011-74, ne každé zpochybnění údajů v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení zakládá povinnost správního orgánu vyžádat si další listiny, které by tyto údaje prokazovaly. Je třeba rozlišovat případy, kdy je námitka řidiče vyjádřena jen obecně, od případů, kdy řidič uvede i další skutečnosti, které jeho tvrzení blíže specifikují. Správní orgán totiž musí posuzovat jak kvalitu tvrzení řidiče, tak kvalitu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení (shodně též rozsudek ze dne 8. listopadu 2017 č. j. 10 As 3/2017 - 34). [15] Jak přitom nyní rozhodující senát uvedl již v usnesení č. j. 6 As 174/2019 - 25, kterým se v této věci obracel na rozšířený senát, **námitky paušální, typizované, uplatňované šablonovitě ve všech případech bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti, lze hodnotit jako nevěrohodné a pro přijetí tohoto závěru ani není třeba, aby správní orgány musely vyžádat originály pokutových bloků**. Rozšířený senát v usnesení č. j. 6 As 174/2019 - 35 konstatoval, že dosavadní judikatura tomuto výkladu nebrání. [16] Nejvyšší správní soud proto na tomto právním názoru nadále setrvává a souhlasí se stěžovatelem, že žalobce v odvolání proti rozhodnutí magistrátu uplatnil paušální námitky, které stěžovatel mohl vypořádat, aniž by si k tomu musel vyžádat pokutové bloky. Žalobce zpochybnil prakticky všechny náležitosti pokutových bloků (vymezení osoby přestupce, popis skutku, právní kvalifikaci, výši uložené sankce, místo vydání rozhodnutí, údaje o oprávněné osobě, datum vyhotovení a převzetí žalobcem, podpis žalobce), a to ve vztahu k oběma pokutovým blokům zcela shodně. Za této situace lze bez dalšího vyhodnotit žalobcovy námitky jako paušální, typizované, a tudíž a priori nevěrohodné. Trvat za této situace na tom, aby správní orgány všechny bloky vyžádaly a zkontrolovaly, by z námitkového řízení učinilo řízení oficiální, jakým zjevně není. [17] Městský soud tedy stěžovateli s ohledem na okolnosti tohoto případu neměl vytýkat nedostatečně zjištěný skutkový stav a neměl rušit jeho rozhodnutí a vracet mu věc k dalšímu řízení, aby si vyžádal pokutové bloky a řádně posoudil odvolání žalobce. **Obecně formulované námitky žalobce nemohly založit důvodné pochybnosti o správnosti oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, a stěžovatel tedy nebyl povinen pokutové bloky vyžadovat**“.

45. V projednávání případě soud neshledal žádný důvod jakkoliv se odchýlit od závěru Nejvyššího správního soudu uvedeného ve shora citovaném rozsudku. Rovněž v projednávání případě žalobce v podané žalobě uplatnil zcela obecné, typizované a neurčité námitky. Žalobce jednotlivé pokutové bloky napadal pouze formálně, když

všechny výtky vůči všem pokutovým blokům jsou zcela totožné. Jinými slovy ani u jednoho ze sporných pokutových bloků žalobce nereagoval na jeho konkrétní podobu a případná pochybení správního orgánu nikterak neindividualizoval. Konkrétně například žalobce u jednotlivých pokutových bloků zcela obecně rozporuje zjištění osoby přestupce, avšak ani v jednom z případů neuvádí, jaký údaj na pokutovém bloku je nečitelný nebo jaké údaje nejsou přesně vypsány, případně jaká z možných variant vlastně nastala, zda chybí rodné číslo přestupce, nebo datum narození, popř. obojí. Totéž platí v případě uvedení doby a místa spáchání přestupku, kdy z žaloby není zřejmé, proč určení doby spáchání přestupku nebo označení místa považuje žalobce za natolik neurčitě, že by nebylo možné dobu nebo místo přestupku jednoznačně identifikovat. Z takto formulovaných námitek tak soudu není ani zřejmé, co konkrétně žalobce jednotlivým pokutovým blokům vytýká. Uvedené pak obdobně platí i pro obecně vytýkanou nesrozumitelnost popsaného přestupkového jednání, kdy žalobce sice namítá neurčitost popisu „*rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)*“ či „*telefonování za jízdy aj.*“ či „*jízda na červenou aj.*“, avšak bez vztahu ke konkrétnímu přestupkovému jednání žalobce (k tomu srov. např. rozsudek ze dne 18. 4. 2018, č. j. 6 As 360/2017-21). Na dané odvolací námitky žalovaný stejně jako v citované věci kasačního soudu sp. zn. 6 As 174/2019 reagoval odkazem na koncentraci řízení a pak poukázal na skutečnost, že vznesené námitky jsou neustále se opakující námitky zmocněnce žalobce (současný právní zástupce žalobce). S ohledem na shora uvedené má zdejší soud ve shodě s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019-44, za to, že žalobcem formulované námitky nejsou a nebyly způsobilé vyvolat jakékoli pochyby o podobě a formálních náležitostech sporných pokutových bloků.

46. Soud akcentuje, že oproti obecným výtkám žalobce vůči pokutovým blokům jsou součástí správního spisu předloženého žalovaným příslušná oznámení policie o přestupcích, z nichž vyplývají jednoznačné skutkové i právní závěry o tom, že ve všech výše zmíněných případech žalobce spáchal dotčené přestupky a v souladu s tím (a dalšími rozhodnutími) mu do evidenční karty bylo připsáno celkem 12 bodů. Žalobce pak obsah uvedených oznámení nikterak nezpochybnil.
47. Městský soud tedy pouze ověřil, jestli příslušná oznámení o uložení pokuty nevykazují zásadní vady, resp. zda jsou podkladem způsobilým pro záznam bodů. Dospěl přitom ke shodným závěrům jako žalovaný, který v napadeném rozhodnutí uvádí, že všechna oznámení o uložení pokuty založená ve spise jsou dostatečně přesná a identifikují všechny podstatné údaje pro záznam bodu v bodovém hodnocení řidiče.
48. S ohledem na uvedené tak soud neshledal opodstatněným ani druhý žalobní bod.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

49. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
50. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31.03.2023

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu